

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB12 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB12 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 107. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb12-txt-shoot-n115.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB12:115

#

Det er ret egl. en Resignationens Opgave at afgive Correctivet.

[a] Det at afgive Correctivet.

Først idet man begynder, saa seer den triumpherende Misvisning, der er i Velten, stolt ned paa det stakkels Correctiv »det er antiqveret, noget Tilbagelagt« o: s: v:.

Naar saa Correctivet i sin langsom men stille og dybere Virken efterhaanden har ved sin truende Stilling taget Couragen fra hiin Misvisning, saa lister man sig til at benytte Correctivet og lade som var det det man selv havde sagt. Eller man lader forsigtigt en vis Tid gaae imell., den Tid, i hvilken, saa at sige, Correctivets Operation staaer paa. I den Tid er man officielt taus, det vil sige man skriver ikke. Mærker man saa at Correctivet har Magten, saa rykker man frem, benytter skjult Correctivet - og tager saa Æren for selv at være denne Moderation. Kan det lykkes, gaaer man et Skridt videre. Da man dog kun tager Noget af Correctivet, og da paa den anden Side Correctivet just for at virke maatte styre ud med det Paradoxes Opvækkende: saa lader man Correctivet staae som en Overdrivelse.

Feig Lusken, det er Martensen capabel til.

Hvor nemt med de endelige Formaal. Man er Prof., har en fast Stilling, Levebrød, Ære og Anseelse - og videre Ens Stræben er strax forstaaet. At det er Alvor er jo givet. Saaledes forener alt Jordisk sig her.

Giv Idee-Forholdet, giv en renere ideel Existents, saa er Du som til Overflod, en Art Galskab.

Man søger naturligviis Selskab og Omgang med Alt,

hvad der formaaer Noget, alt, hvad der giver sig af med at udsige Domme over literaire Forhold o: D:. Ogsaa Fremmede passer man vel paa. See det hjælper.

Fr. Bremer har nu behaget at lyksaliggjøre Danmark med en Bedømmelse. Det er naturligviis et Eccho af hvad de Vedkommende selv have sagt hende. Det seer man bedst paa Martensen, der har holdt megen Forbindelse med hende. Hun var saa artig ved en meget forbindtlig Billet at invitere mig til en Samtale. Nu fortryder jeg næsten, at jeg ikke svarede, som jeg først havde paatænkt, blot disse Ord: nei, mange Tak jeg dandser ikke. Men i ethvert Fald jeg refuserede hendes Indbydelse og kom ikke. Saa faaer man det at høre paa Prent, at man er »utilgængelig«.

Formodenlig skyldes det Martensens Indflydelse, at Frederikke har gjort mig til Psycholog ene og alene og skaffet mig et betydeligt Dame-Publikum. Det er ordentlig latterlig, hvor i al Verden jeg kan blive anseet for en Dame-Forfatter. Men det skyldes Martensen. Han mærker nok, at ved Universitetet er han i Nedgaaende. Det vilde blive snurrigt nok at læse for R. Nielsen og den egl. yngre Slægt: at jeg er Dame-Forfatter.

[b] Hun har levet her i længere Tidog havt legemlig Omgang med Notabiliteter; hun vilde ogsaa havt legemlig Omgang med mig, men jeg var dydig.

#